

jo je obogatil s prevodom Tugomera, ki je izšel v XI. zvezku zbirke „Slovanské divadlo“, katero izdaja v Jičínu Lad. Sehnal. Prevod, katerega je gospod pisatelj posvetil „spominu neutrudljivega borilca za slovanska prava, Josipa Jurčiča“, odlikuje se po glatkem jeziku, po svoji točnosti v primerjevanji z originalom in po pravilnosti oblike. Že v prevodu Preširnovih pesnij smo imeli priliko opazovati, kako ima gosp. J. Penížek po polnem v oblasti češki jezik in kako se skrbno ogiba vsake prisiljenosti in nenaravnosti, vsakega neudomačenega izraza, kakeršnih v čeških prevodih — osobito iz slovanskih literatur — sem ter tja kar mrgoli; a kako kljubu temu izvrstno tolmači original v besedah in obliki; pri prevodu Tugomera podal nam je o tem zopet sijajnih dokazov, tako, da mu moremo o njem le iz polnega srca čestitati.

Na konci knjige podaje g. J. Penížek kratko posnet životopis Jurčičev in oceno Tugomera in iz opomnje njegove posnemamo, da nas utegne razveseliti tudi s prevodom kacega beletrističnega spisa Jurčičevega, ako najde založnika. Prav iz srca želimo, da bi se to zgodilo.

Tugomer se dobiva v knjigarni dr. Grégra in Ferd. Dattla v Pragi po 65 kr. in vsacemu prijatelju slovanske književnosti toplo priporočamo, da si ga omisli.

I. H.

Vikentij V. Makušev †. Štirinajstega marcija je umrl nagloma še le 45letni Vikentij Makušev, redni profesor literatur slovanskih na vseučilišči v Varšavi. Pred dvajsetimi leti je končal izvrstno vseučiliške nauke v St. Peterburgu, kjer se je pod vodstvom N. J. Sreznevskega bavil posebno s slavistiko. Dolgo časa potem je živel na tujem, nekoliko kot diplomatski uradnik v Dobrovniku, nekoliko pa tudi kot preiskovalec arhivov italjskih z ozirom na zgodovino slovansko. L. 1871. je bil poklican na univerzo varšavsko. — Pisal je mnogo o zgodovini slovanskih književnostij, da, celo dijak je sestavil že knjigo o najstarejši zgodovini slovanski, posebno gledé notranjih razmer. Ko je bival v Dobrovniku, preiskoval je pridno tamkajšnje arhive in pisal razprave o dobrovniških pisateljih, o zadunavskih Slovanih, o razmerah Dobrovnika k Rusiji. Materijal, katerega je dolgo let zbiral v Italiji, začel je pozneje izdajati v *Monumenta historica Slavorum meridionalium*. Izšla sta teh spomenikov do zdaj dva dela. Svoje spise je prijavljal v „Varšavskih universitetskih izveštijah“, v varšavskem „Rusk. filologič. Věstník“ in v „Filologičeskijh zapiskah“ voroneških in po drugih zbornikih ruskih. Pisal je med drugim o starejšem slovstvu bolgarskem, o staropoljski in staročeski književnosti, o Poljski XVI. stoletja, o Slovencih in raznih drugih predmetih. Spisi, kateri spadajo bolj v jezikoslovno področje, so se mu navadno ponesrečili in se morajo le oprezno porabljati: mož je bil bolj zgodovinar nego jezikoslovec. Vender je z njim ugrabila smrt pridnega delavca na obširnem in le malo gojenem polji slavistike. Š.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji: za vse leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld., za dijake po 4 gld. na leto.

Založniki: dr. I. Tavčar in drugovi. — Za uredništvo odgovoren: **Fr. Levec**.
Uredništvo: v Novih ulicah 5. — **Upravištvo**: na Marije Terezije cesti 5.

Tiska „Národní Tiskarna“ v Ljubljani.